

Legenda – Řád 2008 - Povstání z popela

Dveře se otevřely s rázností a ukrutností hromu. Oči všech šlechticů se upřely na toho, kdo tak opovážlivým způsobem vkročil do zasedací síně a vyrušil rokování rady. Mezi dveřmi stál Morholt pán více jak čtvrtiny země přezdívaný Ukrutný. Rázným krokem prošel zasedací místností. V patách mu kráčelo tucet po zuby ozbrojených mužů. V jeho blízkosti se držel Felix, muž který o sobě tvrdil, že jeho ústy promlouvají sami bohové. Morholt se zastavil přímo před křeslem Správce. „Správče, právě jsem se vrátil ze Spálené země, porazil armádu nemrtvých čekající na naší západní hranici, vyplnil citadelu temného pána a unaven přibyl do našeho kraje. A co mě zde čeká? Město plné lidí, kteří se od nemrtvých příliš neliší. Jak jsi spravoval mou zemi, když jsem byl pryč?“ Správce se prudce zvedl ze svého křesla: „Tato země ještě není tvá Mrholte! Jsi sice nejvážnější kandidát na post krále, ale dle zákonů a práva této země nejprve musíme najít a ztrestat vraha tvého bratra, než tě budeme moci zvolit novým králem.“ „Zas ty tvoje řeči o právu a zákonech!!! Což je zde někdo vhodnější než já? Felixi!!!“ „Tak jest! Sám Ódin ke mně promluvil a vyjevil mi, že musíme naši zemi očistit od slabých a nastolit nový pořádek! Zbavit se svazujících a hloupých zákonů, řídit se pouze slovy bohů a jejich přáními.“ „Tak jest, slyšel jsi Správče! Konec tvých nesmyslných zákonů!“ „Ale to nesmíš to je... to je nezákonné!!!“ V tom Morholt popadl Správce a mrštíil jím doprostřed místnosti. „TO! Je zákon boží!“ „Odvést!!!“ Dva ozbrojenci se okamžitě chopili Správce a vyvěkli ho ven.

„Ještě někdo tady má něco proti mým slovům?!“ V ten okamžik povstali ostatní šlechtici včetně Rytířů Osudu, kteří zůstali v místnosti. První promluvil Edrik. „Tvé chování a způsoby nejsou přípustné v této místnosti, pošlapal jsi vše, co tvůj bratr budoval a ...“ „Dost!! Vyhod'te ho!! Ať mi zmizí z očí!“ Morholtovi ozbrojenci se ihned vyhrnuli na Edrika, avšak cestu jim zastoupila jeho osobní stráž. Obě strany tasily zbraně a moc nechybělo, aby se strhla krvavá řež. „To stačí!“ křikl Edrik. „Odejdu sám a dobrovolně, ale ty ještě budeš svého činu litovat!“ S těmito slovy vykrácel z místnosti a nikdo se ho nepokusil ani náznakem zastavit. Sotva se zabouchly dveře za panem Edrikem a sálem se opět rozezněl hlas Felixe: „To co jste teď slyšeli, byla slova nevěřícího psa, neznaboha a toho, kdo se vzpírá slovům Odinovým. Toho, kdo se odvrátil od našich svatých tradic a věří v sílu pochybné kultury, jejíž prohnílé konečky již začaly prosakovat do naší přirozenosti. Já mluvím hlasem našich starých bohů a Já jim dokážu naslouchat! A proto vězte, že každého, kdo nevěří, či šíří falešnou víru, stihne trest Odinův!!!“ V tom okamžiku se Felix sesunul k zemi, chytnul se za srdce a ztěžka oddychujíc se začal bolestí kroutit. V sále se rozhostilo mrtvolné ticho, nikdo se ani nepohnul ze svého místa. Napětí roztrhla Morholtova slova: „Felix byl otráven.“

„Ty!“ ukázal na šlechtice oděného v bílém na protější straně sálu „vím, že umíš léčit, pomoz mu!“ „Ale pane, já vyznávám víru v jiného boha, v boha, v kterého tu již více jak devět set let nikdo nevěří, proč chceš aby bůh, který dle tebe není pravý, zachraňoval jeho život?“ „Mlč a číň co jsem ti přikázal, tvá víra přec káže pomoci každému v nouzi!“ V bílé roucho oděný muž se zvedl a mlčky, volným krokem, přešel k ležícímu Felixovi, zmítajícímu se v hrozných křečích. Rozpřáhl ruce a pomalu začal odříkávat jakési modlitby, po jeho čele se začaly pozvolna stékat kapky potu. Léčitel však neustával a stále opakoval svou mantru. Náhle se z jeho rukou začalo šířit bílé měkké světlo a pomalu prostupovalo celým Felixovým tělem. Jeho křeče ustávaly a dech se navracel k normálu. Po chvíli se naprosto uklidnil a zůstal ležet na zemi jakoby ve spánku. Bílý čaroděj přestal odříkávat své zaklínadlo a pomalým znatelně těžším krokem se odebral na své místo. Morholt přešel ke spícímu Felixovi a poklekl vedle něj, cosi mu začal šeptat až se jeho oči otevřely a on se posadil. „Bůh mi ukázal cestu, je mezi námi hodně jeho nehodných, je to má chyba, že jsem neprozřel dříve a proto mě potrestal, teď musíme vyčistit naše řady!“ „Chopte se ho!“ a ukázal na bílého čaroděje. Ten jen lehce pozvedl ruku ústům a foukl. Z ruky mu vyšlehl proud bílého světla, který třesknutím explodoval v oslnivou záři. Ta na okamžik oslepila všechny přítomné. Když se jim zrak vrátil, na místě čaroděje už nikdo nestál.

Sálem však znenadání začal řinčet Felixův hlas. „Kouzla a čáry! Dobře, že ten nedobrý muž zmizel, jeho přítomnost byla jistě ta, za kterou mě bůh trestal!“ V tom mu skočila do řeči rytířka Osudu. „Tak teď už toho mám dost! Nebýt toho člověka, zemřel bys otráven jak prašivá krysa, a nic jiného ani nejsi, a nemusíš se namáhat vydávat rozkazy strážím, odcházíme sami!“ Rytíři Osudu se zvedli a chystali se opustit sál. „Stát! Nikdo vám nedovolil odejít!“ hlas Morhlota přehlušil všechno, co se doposud událo. „Chopte se jich, za urážku našich bohů budou pikat!“ Zbrojnoši Morholta se na rytíře okamžitě vrhli. Blýskly se čepele a strhla se krutá řež, tři rytíři si během několika okamžiků poradili s více jak čtyřnásobnou přesilou Morholtových pohunků, v sále opět zavládlo ticho. Morholt zařval z plných plic, vyskočil ze svého křesla, avšak rytířka jež stála těsně vedle něho jej nečekanou fintou donutila opět sednout. „Tohle by nebyl boj hodný nás ani tebe!“ pak klidným krokem přešla k Felixovi, který jako jediný zůstal nehnutě stát na kraji místnosti, a oťrela si do jeho šatů zakrvácený meč. Otočila se a bez zjevného zájmu, opustila místnostv doprovodu dalších dvou rytířů.

*

Uplynuly další tři dny a pán Morholt se nechal korunovat králem, v přítomnosti věrných vazalů a členů jeho družiny. Jeho titul byl „Milosrdný“. Vyhlásil, že staré právo je nečisté a pro slabé, proto jej není třeba dodržovat, že to, co má dělat, mu řekne sám bůh. Staré rasy označil za zplozence podsvětí, nečisté démonické zrůdy a vyhlásil na ně lov. Ti, kdo se lišili myšlenkou, vzhledem či vírou, byli prohlášeni za potomky Lokiho a tím pádem nehodné další existence. Rozpoutala jatka neskutečných rozměrů. Občanská válka pohltila celý Feldar, krev tekla proudy na všech državách a hradech. Marné bylo naléhání hluché věštkyně s její němou společností, že Morholtovo počínání není správné a že i ony dokáží mluvit se starými bohy a ti jim říkají zcela rozdílné věci, než to co za slova bohů vydává Felix. Nakonec i ony byli nuceny uprchnout a skrývat se před královým hněvem. Tím, že

Morholt přikázal vybit a vypálit hlavní město a očistit ho plamenem od nákazy, zastavil šíření zhoubného moru. Avšak tímto činem uvrhl na svou vládu temná mračna. Stovky nevinných lidí se peklo v očištných plamenech na Morholtův příkaz. Mnoho léčitelů a kněží po celé zemi pak ještě dlouhá léta předkládala důkazy o tom, že nákazu šlo zvrátit a že královo rozhodnutí bylo zvrácené.

*

Většina lidu svého nového krále odvrhla, malá panství vyhlásila samostatnost a začala se sjednocovat pod prapory místních šlechticů. Lapkové a vrazi se beztréstně potulovali po zemi, protože armáda Morholta byla příliš zaměstnána „urovnáváním“ vztahů s šlechtici, kterým nově zabrané země patřily. Ani Mendvědovci, odkud Morholt pocházel, nesdíleli jeho přesvědčení a s mnohými jeho názory a způsoby ostře nesouhlasili. Ještě nikdy se nestalo, aby sám rod takto nejednotný. Morholtovi se království rozpadalo přímo pod rukama, jakmile na jedné straně země vojensky zasáhl, na straně druhé už opět vzplál oheň vzpoury. Tento stav trval více než 30 let. V bažinách, které zůstaly územím Rytířů osudu, kam se ani Morholtova vojska neodvážila, se po celou dobu formovala velká vojenská síla. Dne 7. srpna 1007 z bažin vytáhla několikatisícová armáda vedená Šírin, Rytířkou osudu, která se střetla s nepočetným, avšak po léta bojů zoceleným vojskem pana Morholta. Přesila Rytířů osudu byla několikanásobná, avšak morálkou a především výcvikem se Morholtovým mužům nemohla rovnat. Vojska se střetla na kraji bažin, nedaleko bran hlavního města Feldaru, v provincii Stromová. Bitva se odehrála ve vysokém lese. Trvala tři dny a tři noci, avšak nikdo nedokázal zvítězit a štěstěna se každým okamžikem nakláněla na tu či onu stranu. Magie Rytířů a Morholtovy katapulty udělali z dříve nedotčeného lesa spáleniště. Třetí noc se sešla tajně Rytířka osudu s Morholtem, mimo bitevní pole, daleko od svých ležení. Oba si od schůzky slibovaly ukončení bitvy, avšak ani jeden z nich nebyl schopen ustoupit ze svých požadavků natolik, aby to tomu druhému stačilo. Mírové setkání se nakonec vyostřilo a zvrhlo v krvavou řež, kterou Morholt ani Šírin nepřežili. Zpráva o jejich smrti vyburcovala obě armády k okamžité reakci. Následný masakr již nikdo nemohl zastavit. Ještě té noci byl spálený les utopen v krvi stovek, možná tisíců lidí. Tato bitva vstoupila do historie Feldaru, jako Bitva ve spáleném lese

a později podle ní byla pojmenována celá provincie.

Po skončení války byla zem doslova vylištěna a následný strašlivý mor dokončil dílo zkázy. Jen velmi málo obyvatel, jak barbarů tak původních, zůstalo v provinciích. Malé provincie se povětšinou osamostatnily, což způsobilo definitivní rozpad dříve pyšného království na malé celky.

Nastala nová doba, nový věk. Věk nových hrdinů, mocných vůdců a velkých činů. Zákon i právo čekají na někoho, kdo je vezme pevně do svých rukou. Jen na Vás teď záleží, kterým směrem se bude osud Feldaru dále ubíhat. Možná že jsi to právě ty, kdo zvrátí váhy osudu. Třeba právě ty změníš dějiny této země...